

Simion Florea Marian

POVESTEA RÂNDUNICII

Adaptare text: Elena Ionescu
Corectură: Laura Ivona Dumitru
Ilustrații: Costin Călimoceanu
DTP: Daniel Cozma

Editura

ANDREAS

A fost odată, demult, tare demult, o fetiță pe care o chema Rândunica. Ea se născuse în casa unui păstor bătrân, bun și harnic, aflată într-o vale singuratică, chiar la poalele unui munte. Păstorul nostru își ducea turma de oi la pășunat în fiecare zi și o păzea de fiarele sălbatice, împreună cu câinele său. Rândunica, pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună. Avea doi ochi ca două scânteii, limpezi și plini de bunătate, iar părul, un vâl mătăsos, moale și strălucitor. Trăiau fericiți în căsuța lor, dar asta n-a durat prea mult.

Când fata creșu mai mare, se întâmplă de rămase orfană de ambii părinți și se văzu nevoită să îngrijească singură de turma de oi și de câțel, căci altă moștenire nu mai avea. Singură-singurică își ciopli un fluieraș ca să-i mai treacă de urât când pleca cu turma la păscut. Într-o zi, ce-i trecu fetei prin minte?... Se îmbracă în straie bărbătești, își luă câțelul și oile și se duse tot mai-nainte, tot mai departe, fără să se teamă de primejdii, căci se gândea că Dumnezeu îi va netezi calea. Și merse ea așa, până ce ajunse la un alt munte.

Acolo dădu de fiul unei zmeoaice, care păștea și el o turmă de oi. Zmeul, când o văzu pe fată, se uită la ea cu luare-aminte, dar, îmbrăcată ca un fecior, având pe cap și cușmă, nu-și putea da seama de e fată ori fecior... Din vorbă în vorbă, cei doi se împrieteniră, iar seara o luă și pe ea cu oile la curțile mamă-sii. Dar, de la o vreme, feciorul zmeoaicei nu mai avea astâmpăr și nu de puține ori i-a spus mămă-sii că păstorul trebuie să fie fată și nu fecior, căci așa îl arătau glasul și fața lui. Zmeoaica îi zise, ca să-i scoată din cap îndoiala: